

Vapun pelimanniviikko Lehmirannassa 29.4. - 5.5.2019

Huhtikuun lopulla maanantaiaamuna lähdettiin kohti Lehmirantaa ja pelimanniviikkoa. Meitä oli ihan kivankokoinen joukko. Ensikertalaisiakin oli lähtenyt mukaan ja itsekin kuuluin tuohon porukkaan. Tuskin kukaan kuitenkin jännitti matkaa niin paljon kuin nimeltä mainitsematon henkilö. Osahan oli tosi konkareita yli 30 kertaa käyneitä. Nyt sitten näkisi mikä ihmisiä vetää vuosi vuoden jälkeen sinne. Matkahan on sinne pitkä, mutta meillä oli tosi hyvä kuljettaja joka meitä kyyditsi.

Ja tietty, jo samana iltana oli ”pakko” mennä iltatansseihin vaikka matkan väsymys painoikin. Siitä se sitten lähti. Aamiaiselle ja sen jälkeen ohjelmaa riitti jokaiselle jotakin. Aamu-uinnille pääsi jo heti seitsemältä. Jokaisena aamuna siellä oli ns. aamunavaus eri teemoilla ja laulettiin virsiä. Ihan kuin nuorena ennen kouluissa oli aamuhartaus. Sittenpä siinä olikin valinnan vaikeus minne seuraavaksi menet. Menetkö vesijumppaan, tavan jumppaan, houkuttelisiko kenties lenkkeily, vaihtoehtoisohjelma ja jossakin välissä pitäisi keretä kylpylän puolellekin ja jos vaikka ottais hierontaa tai hemmottelisi itseään kasvohoidolla. Oli lavista ja senioritanssiakin. Nyt sitten opin pelaamaan bingoakin.

Oli todella hyvä lenkipolku 2600 m ja korkeuseroakin reitillä oli 40 m. Haasteellisimmat nousut sijoittuikin heti polun alkuun. Sen kyllä todella huomasi! Puuskuttamaan laittoi tällä kunnolla heti kättelyssä, mutta siitä se sitten lähti sujumaan. Siellä oli kivasti polun varteen laitettu erilaisia luontoaiheisia kysymyksiä.

Iltapäivällä kutsuikin sitten ruokailu. Noutopöydästä – joka oli todella monipuolinen oli varmasti jokaiseen makuun

antimia. Ruokailussa huomasi, että mentiin istumaan kenen pöytään vain ettei tullut sellaisia ns. kuppikuntia. Muutoinkin kaikkialla oli rento meininki. Olihan siellä paljon tuttuja heille jotka olivat käyneet siellä useamman kerran. Yhdellä taisi olla 103:s kerta olla pelimanniviikolla. Kaikki oli tuttuja keskenään, tai ainakin hetken päästä! Kauimmaisat tulijat taisivat olla Ivalosta. Tuli mieleen, että heillä se on pitkä bussimatka.

Siellä perustettiin kuoro ja heillä oli päivällä omat harjoitukset illan iltamia varten ja pelimannit harjoittelivat myös ahkerasti. Tällä kertaa pelimanneja oli 21 eli suuri joukko.

Yhtenä iltana saimmekin sitten nauttia heidän konsertista. Vanhin soittaja oli 90 v. ja huuliharppu soi niin kauniisti. Viulut, haitarit, rummut, klarinetit ym. oli edustettuna. Mahtavaa ja miten he jaksoivat koko viikon harjoitella ja soittaa pitkälle iltaan tanssimusiikkia.

Joka ilta oli iltamat, joissa sai esittää ohjelmaa ja vetäjä kertoikin nyt olevan sellaista porukkaa liikkeellä ettei tarvinnut ”määrätä” ketään esittämään ohjelmaa.

Kuorolaulua saimme kuulla useampana iltana. Meidän porukasta oli monta laulajaa mukana. Hienoa! Oli pakinoita, vitsejä, pieniä näytelmiä. Yksi nainen vihelsi lauluja, taisi

olla muuten suomen mestari vihellyksessä. Ei taida ihan jokaiselta onnistua. Sopii kokeilla!

Ja sittenpä taasen päästiin tanssimaan - joka ilta. Oli merkille pantavaa että

yhdistyksestämme oli valtaosa iltaisin

tanssimassa. Joten tanssivaa porukkaa. Kiitos kaikille tanssittajille, oli kivaa. Siellä oli sellainen jännä piirre, tanssittiin vain yksi kappale. Olihan siinä se etu, että useampi pääsi tanssimaan. Pelimannit soittelivat noin tunnin ja sitten vuoro vaihtui. Joten musiikkia tauotta tuonne puolille öin. Jossakin perjantain kieppeillä alkoi minusta tuntua jotta tanssikiintiö olisi suht´ täysi. Oli se sellaista menoa, en valita ollenkaan.

Meillä kun oli bussi mukana koko ajan heräsi ryhmässämme ajatus josko piipahdettaisiin muuallakin. Niinpä sitten lauantaina suuntasimme Saloon hetkeksi shoppailemaan ja sieltä Muurlan lasitehtaalle. Useammalle sieltä jotain taisi mukaan lähteä. Muumiaiheiset tuotteet oli hyvin edustettuna sekä tietysti muurlan lasitavarat. Käväisimme välillä Lehmirannassa syömässä ja jatkoimme matkaa Mathildedalin ruukkikylään Teijon kansallispuiston kupeeseen. Mielenkiintoinen paikka 1800-luvun ruukkimiljöö. Kylässä asuu noin 130 asukasta joista valtaosa on yrittäjiä. Saimme paikallisoppaalta hyvän

tietopakettien paikan historiasta. Siellä oli valmistettu aikoinaan Teijo nimisiä kuorma-autoja, olipa puimakoneita ja maamoottoreita. Tuttuja koneita.

Viikko alkoikin sitten uhkaavasti kääntyä loppua kohden. Kokoonnuimme vielä viettämään mukavaa iltaa ja toivottelemaan hyvää kotimatkaa. Eriyismaininta vetäjille he olivat todella innokkaita, ystävällisiä, asialle vihkiintyneitä aina mukana. Kaikki esiintyjät olivat hyviä ja näki että he tekevät sitä suurella sydämellä. Ei haitannut jos kaikki ei aina sattunut kohdalleen se oli vain pieni piristys. Kaikesta huokuin sellainen palo ja halu tehdä tätä kaikkea. Se ilmapiiri ja ihmiset tekivät viikosta hienon. Emme olleet enää niin nuoria, mutta se ei haitannut menoa. Sai huomata miten paljon me voimme toisillemme antaa ja iloita tästä päivästä jos vain haluamme. Kiitos teille jotka jaoitte viikon kanssani. Ehkä minulla on nyt pieni aavistus siitä miksi ihmiset haluavat tulla aina uudelleen ja uudelleen takaisin. Suosittelen lämpimästi.

Terkuin Hilikka Tolvanen